

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES TIESAS KOLĒGIJA

Jura Alunāna iela 1, Rīga, LV 1010

Tālrunis: 67830735, 67210274 Fakss: 67830770

e-mail: tiesa@satv.tiesa.gov.lv

LĒMUMS PAR LIETAS IEROSINĀŠANU

Rīgā

2023. gada 22. februārī

Satversmes tiesas 4. kolēģija šādā sastāvā: kolēģijas priekšsēdētājs Jānis Neimanis, tiesneši Artūrs Kučs un Anita Rodiņa,

izskatījusi Satversmes tiesā saņemto Uri Traubes (*Uri Traub*) (turpmāk – Pieteikuma iesniedzēja) pieteikumu par lietas ierosināšanu (pieteikums Nr. 11/2023),

konstatēja:

1. No pieteikuma izriet, ka Pieteikuma iesniedzējs lūdz Satversmes tiesu atzīt:

1.1. Likuma “Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937. gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību” (turpmāk – apstrīdētais likums) 38. panta pirmo un otro daļu, ciktāl šīs normas attiecas uz daudzdzīvokļu māju apbūvi, par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 1., 89 un 90. pantam, kā arī 105. panta pirmajam un trešajam teikumam un spēkā neesošu no 2023. gada 1. janvāra.

1.2. Apstrīdētā likuma 38. panta otro daļu, ciktāl šī norma attiecas uz daudzdzīvokļu māju apbūvi, par neatbilstošu Satversmes 91. panta pirmajam teikumam un spēkā neesošu no 2023. gada 1. janvāra.

1.3. Apstrīdētā likuma 38. panta trešo, piekto un sesto daļu, 39., 40., 41. pantu un 42. panta ceturto daļu, ciktāl šīs normas attiecas uz daudzdzīvokļu māju apbūvi, par neatbilstošu Satversmes 1., 89. un 90. pantam un spēkā neesošu no 2023. gada 1. janvāra.

1.4. Apstrīdētā likuma 42. panta trešo daļu par neatbilstošu Satversmes 1. pantam un 92. panta pirmajam teikumam un spēkā neesošu no 2023. gada 1. janvāra.

1.5. Apstrīdētā likuma 38. panta pirmo, otro, trešo, piekto un sesto daļu, 39., 40., 41. pantu, kā arī 42. panta trešo un ceturto daļu (turpmāk – apstrīdētās normas) par neatbilstošu Latvijas Republikas valdības un Izraēlas valsts valdības līguma par ieguldījumu veicināšanu un savstarpējo aizsardzību (turpmāk – Latvijas un Izraēlas līgums) 5. panta 1. punktam un spēkā neesošu no 2023. gada 1. janvāra.

2. Apstrīdētā likuma 38. panta pirmā daļa paredz: „Ja būve ir patstāvīgs īpašuma objekts saskaņā ar šā likuma 14. panta pirmās daļas 1., 2., 3. vai 4. punktu, līdz būves apvienošanai vienā īpašumā ar zemi būves īpašniekam uz likuma pamata ir lietošanas tiesības uz zemi, ciktāl tās nepieciešamas īpašuma tiesību īstenošanai pār būvi. Šāds likumisko lietošanas tiesību aprobežojums ir reālservitūts par labu būvei, kas ir patstāvīgs īpašuma tiesību objekts, un lietošanas tiesībām ir piemērojami Civillikuma noteikumi par reālservitūtu, ciktāl šis likums nenosaka citādi.”

Minētā panta otrā daļa paredz: “Būves īpašniekam uz likuma pamata ir pienākums maksāt lietošanas maksu zemes īpašniekam par zemes lietošanas tiesībām. Likumiskās lietošanas maksas apmērs ir četri procenti no lietošanā esošās zemes kadastrālās vērtības gadā, bet ne mazāks par 50 *euro* gadā. Būves īpašnieks un zemes īpašnieks var rakstveidā vienoties par citu lietošanas maksas apmēru. Šāda vienošanās nesaista nekustamā īpašuma ieguvēju, mainoties būves vai zemes īpašniekam.”

Savukārt šā panta trešā, piektā un sestā daļa tostarp regulē zemes lietošanas maksas samaksas kārtību un kārtību, kādā nosakāma lietošanā esošās zemes platība un robežas.

Apstrīdētā likuma 39. pants ierobežo zemes īpašnieka tiesības rīkoties ar savu īpašumu, ja uz šīs zemes esošās būves īpašniekam ir likumiskās zemes lietošanas tiesības. Zemes īpašniekam liegts ierobežot būves īpašnieka iespējas lietot zemi atbilstoši būves

īpašniekam ar likumu piešķirtajām lietošanas tiesībām vai kā citādi viņam kaitēt saistībā ar zemes lietošanas tiesību izmantošanu.

Šā likuma 40. pants paredz, ka likumiskās zemes lietošanas tiesības aptver arī zemes būtiskas daļas un servitūtus, un nosaka tiesības, pienākumus un atbildību būves īpašniekam zemes lietošanas tiesību īstenošanā.

Minētā likuma 41. pants paredz to, kā likumiskās zemes lietošanas tiesības izbeidzas, un būves īpašnieka pienākumu atbrīvot lietošanā esošo zemi no būves blakus lietām, ja vien būves īpašnieks un zemes īpašnieks nevienojas citādi.

Atbilstoši apstrīdētā likuma 42. panta trešajai daļai zemes un būves īpašnieka savstarpējo tiesisko attiecību saturu nosakošās vienošanās vai tiesas nolēmumi nav spēkā ar 2023. gada 1. janvāri.

Savukārt apstrīdētā likuma 42. panta ceturtā daļa noteic: “Ja šā panta otrajā daļā minētajos gadījumos lietošanā esošās zemes platību un robežas nosaka normatīvie akti, šī platība turpmāk atzīstama par lietošanā esošo zemi. Ja normatīvie akti lietošanā esošās zemes platību un robežas nenosaka, bet būves īpašnieks un zemes īpašnieks par to ir vienojušies vai to ir noteikusi tiesa, šī zemes platība turpmāk atzīstama par lietošanā esošo zemi saskaņā ar šā likuma 38. panta piekto daļu.”

3. Atbilstoši Satversmes tiesas likuma 20. panta piektajai daļai, lemjot par to, vai uz saņemtā pieteikuma pamata ir ierosināma lieta, kolēģija izvērtē, vai:

- 1) lieta ir piekritīga Satversmes tiesai;
- 2) iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt pieteikumu;
- 3) pieteikums atbilst Satversmes tiesas likuma 18.–19.³ panta prasībām;
- 4) pieteikums nav iesniegts par jau izspriestu prasījumu;
- 5) pieteikumā ietvertais juridiskais pamatojums vai faktisko apstākļu izklāsts pēc būtības nav mainījies salīdzinājumā ar iepriekš iesniegto pieteikumu, par kuru lēmusi kolēģija.

4. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 16. panta 1. un 6. punktu Satversmes tiesa izskata lietas par likumu atbilstību Satversmei, kā arī Latvijas nacionālo tiesību normu

atbilstību tiem Latvijas noslēgtajiem starptautiskajiem līgumiem, kuri nav pretrunā ar Satversmi. Līdz ar to pieteikumā ietvertais prasījums ir piekritīgs Satversmes tiesai.

5. Satversmes tiesas likuma 17. panta pirmās daļas 11. punkts noteic, ka persona pieteikumu Satversmes tiesā var iesniegt tikai Satversmē noteikto pamattiesību aizskāruma gadījumā. Līdz ar to Pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt pieteikumu, ievērojot konstitucionālajai sūdzībai Satversmes tiesas likuma 18. un 19.² pantā noteiktās prasības.

6. Atbilstoši Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajai daļai konstitucionālo sūdzību Satversmes tiesai var iesniegt ikviena persona, kura uzskata, ka tai Satversmē noteiktās pamattiesības aizskar tiesību norma, kas neatbilst augstāka juridiska spēka tiesību normai. Savukārt šā likuma 19.² panta sestās daļas 1. punkts prasa pieteikumā šādu uzskatu pamatot.

Personas pamattiesību aizskārums ir konstatējams, ja: pirmkārt, personai Satversmē ir ietvertas konkrētās pamattiesības; otrkārt, tieši apstrīdētā norma aizskar personai Satversmē ietvertās pamattiesības (*sk. Satversmes tiesas 2020. gada 30. decembra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2020-08-01 11. punktu*).

No pieteikuma un tam pievienotajiem dokumentiem izriet, ka Pieteikuma iesniedzējam pieder nekustamais īpašums – zemes gabals. Uz zemes gabala atrodies vairākas daudzdzīvokļu mājas ar privatizētiem, citām personām piederošiem dzīvokļiem.

Pēc Pieteikuma iesniedzēja ieskata, zemes lietošanas tiesību kā reālservitūta un zemes lietošanas maksas apmēra noteikšana apstrīdētā likuma normās būtiski samazina ienākumus no īpašuma. Papildus šajās normās tiek lietoti citos tiesību aktos neminēti termini un ieviests jauns tiesību institūts – likumiskā lietošanas tiesība, nenosakot šādas tiesības saturu. Turklāt ar šīm normām zemes īpašniekiem dalītā īpašuma gadījumā bez objektīva un saprātīga pamata esot noteikts vienāds zemes lietošanas maksas apmērs, neņemot vērā zemes īpašnieku atšķirīgos apstākļus, kas izrietot no tā, kādam mērķim uz viņiem piederošā zemes gabala esošā būve tiek izmantota. Vēl jo vairāk – minētās normas neatbilstot Satversmes tiesas judikatūrai par piespiedu dalīto īpašumu. Ar apstrīdētā

likuma 42. panta trešo daļu pretēji *res judicata* principam un tiesiskās paļāvības principam tiekot grozīti likumīgā spēkā stājušies tiesas nolēmumi un vienošanās.

6.1. Apstrīdētā likuma 38. panta pirmā un otrā daļa paredz, ka gadījumā, ja uz personai piederoša zemes gabala atrodas citai personai piederoša būve, vispārīgi būves īpašniekam ir lietošanas tiesības uz zemi – reālservitūts par labu būvei –, un pienākums maksāt lietošanas maksu zemes īpašniekam četru procentu apmērā no lietošanā esošās zemes kadastrālās vērtības gadā, bet ne mazāku par 50 *euro* gadā, ja būves īpašnieks un zemes īpašnieks nav vienojušies citādi.

Pieteikumā ir pamatots, ka apstrīdētā likuma 38. panta pirmā un otrā daļa rada Pieteikuma iesniedzējam Satversmes 105. panta pirmajā un trešajā teikumā ietvertu pamattiesību aizskārumu, jo ierobežo viņa tiesības rīkoties ar īpašumu, kā arī gūt no tā vēlamo peļņu. Pieteikumā arī pamatots, ka apstrīdētā likuma otrā daļa pārkāpj Satversmes 91. panta pirmajā teikumā nostiprināto tiesiskās vienlīdzības principu. Tāpat pieteikumā norādīts, ka Pieteikuma iesniedzēja pamattiesību aizskārumus nav samērīgs un neatbilst Satversmes 1. pantā ietvertajam tiesiskās paļāvības principam, 89. un 90. pantam.

Līdz ar to pieteikums daļā par apstrīdētā likuma 38. panta pirmās un otrās daļas atbilstību Satversmes 1., 89. un 90. pantam, kā arī 105. panta pirmajam un trešajam teikumam un daļā par apstrīdētā likuma 38. panta otrās daļas atbilstību Satversmes 91. panta pirmajam teikumam atbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

6.2. Atbilstoši apstrīdētā likuma 42. panta trešajai daļai zemes un būves īpašnieka savstarpējo tiesisko attiecību saturu nosakošās vienošanās vai tiesas nolēmumi nav spēkā ar 2023. gada 1. janvāri.

Ar šo normu atceļot spēkā esošu tiesas spriedumu tiekot pārkāpts Satversmes 1. pantā nostiprinātais tiesiskās paļāvības princips. Šī norma neatbilstot arī Satversmes 92. panta pirmajam teikumam, jo paredz galīga un spēkā esoša tiesas nolēmuma pārskatīšanu, tādā veidā pārkāpjot *res judicata* principu.

Līdz ar to pieteikums daļā par apstrīdētā likuma 42. panta trešās daļas atbilstību Satversmes 1. pantam un 92. panta pirmajam teikumam atbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

6.3. Apstrīdētā likuma 38. panta trešā, piektā un sestā daļa regulē zemes lietošanas maksas samaksas kārtību un kārtību, kādā nosakāma lietošanā esošās zemes platība un robežas. Šā likuma 39. pants liedz ierobežot būves īpašnieka iespējas lietot zemi atbilstoši būves īpašniekam ar likumu piešķirtajām lietošanas tiesībām vai kā citādi viņam kaitēt saistībā ar zemes lietošanas tiesību izmantošanu. Minētā likuma 40. pants paredz, ka likumiskās zemes lietošanas tiesības aptver arī zemes būtiskas daļas un servitūtus, un nosaka tiesības, pienākumus un atbildību būves īpašniekam zemes lietošanas tiesību īstenošanā. Apstrīdētā likuma 41. pants paredz to, kādos gadījumos izbeidzas likumiskās zemes lietošanas tiesības, un būves īpašnieka pienākumu atbrīvot lietošanā esošo zemi no būves blakus lietām, ja vien būves īpašnieks un zemes īpašnieks nevienojas citādi. Savukārt šā likuma 42. panta ceturtnā daļa tostarp paredz minētā likuma 38., 39., 40. un 41. panta piemērošanas kārtību daļā par lietošanā esošās zemes platību un robežu noteikšanu.

No pieteikuma izriet, ka Pieteikuma iesniedzēja ieskatā šīs normas neatbilst Satversmes 1., 89. un 90. pantam. Viņš pēc būtības apstrīd šīs normas, jo tās regulē zemes lietošanas tiesību institūtu. Tā kā neesot konkretizēts šā institūta saturs, attiecīgais regulējums neesot skaidrs. Taču pieteikumā nav sniegts pamatojums tam, kā katra no šīm normām tieši Pieteikuma iesniedzējam rada Satversmē ietvertu pamattiesību aizskārumu. Pieteikumā nav pamatots, vai un kādas šajās likuma normās ietvertas tieši viņam paredzētas tiesības un pienākumi ir neskaidri.

Tāpat pieteikums daļā par apstrīdētā likuma 38. panta trešās, piektās un sestās daļas, 39., 40., 41. panta un 42. panta ceturtnās daļas atbilstību Satversmes 1., 89. un 90. pantam neatbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

6.4. Pieteikuma iesniedzējs lūdzis apstrīdētās normas atzīt par neatbilstošām arī Latvijas un Izraēlas līguma 5. panta 1. punktam. Šī norma paredz jebkuras līgumslēdzējpusēs ieguldītāju aizsardzību pret tās ieguldījumu nacionalizāciju, ekspropriāciju vai tām pielīdzināmām darbībām.

Starptautiskajos līgumos un Satversmē ietvertās pamattiesības Latvijas tiesību sistēmā veido vienotu veselumu. Tādējādi, ja pieteikumā ir ietverts prasījums izvērtēt

apstrīdētās normas atbilstību Latvijas noslēgtajiem starptautiskajiem līgumiem, kuri nav pretrunā ar Satversmi, pieteikuma iesniedzējam jāpamato, kādēļ apstrīdētās normas atbilstība starptautisko tiesību normai būtu vērtējama atsevišķi no Satversmes normas. Proti, jāpamato, ka starptautisko tiesību norma paredz plašāku, no Satversmes atšķirīgu, pamattiesību aizsardzības apjomu (*sal. sk., piemēram, Satversmes tiesas 2019. gada 7. novembra sprieduma lietā Nr. 2018-25-01 17. punktu un 2019. gada 5. decembra sprieduma lietā Nr. 2019-01-01 16.3.1. punktu*).

Pieteikumā šāds pamatojums nav ietverts. Tāpat pieteikumā nav ietverts pamatojums tam, ka ar apstrīdētajām normām būtu paredzēta Pieteikuma iesniedzēja ieguldījumu nacionalizācija vai ekspropriācija Latvijas un Izraēlas līguma 5. panta 1. punkta izpratnē.

Līdz ar to pieteikums daļā par apstrīdēto normu atbilstību Latvijas un Izraēlas līguma 5. panta 1. punktam neatbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

7. Atbilstoši Satversmes tiesas likuma 19.² panta otrajai daļai persona var iesniegt konstitucionālo sūdzību Satversmes tiesai vienīgi gadījumā, ja viņa ir izmantojusi visas iespējas aizstāvēt savas tiesības ar vispārējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem vai arī ja personai šādu iespēju nav.

Apstrīdētā likuma 38. panta pirmā un otrā daļa, kā arī 42. panta trešā daļa ir imperatīvas, skaidri formulētas normas, un Pieteikuma iesniedzējs atrodas šo normu tvērumam tipiskā situācijā. Tādējādi viņam nav iespēju aizstāvēt savas tiesības ar vispārējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem.

Satversmes tiesas likuma 19.² panta ceturtās daļas otrais teikums nosaka: „Ja nav iespēju Satversmē noteiktās pamattiesības aizstāvēt ar vispārējiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, konstitucionālo sūdzību (pieteikumu) Satversmes tiesai var iesniegt sešu mēnešu laikā no pamattiesību aizskāruma brīža.”

Konkrētajā gadījumā termiņš konstitucionālās sūdzības iesniegšanai par apstrīdētā likuma 38. panta pirmo un otro daļu ir skaitāms no brīža, kad Pieteikuma iesniedzējs apstiprināts mantojuma tiesībās ar zvērinātas notāres izsniegtu mantojuma apliecību, proti,

no 2022. gada 14. decembra. Savukārt termiņš konstitucionālās sūdzības iesniegšanai par apstrīdētā likuma 42. panta trešo daļu – no 2023. gada 1. janvāra. Pieteikums Satversmes tiesā saņemts 2023. gada 23. janvārī. Tādējādi konstitucionālās sūdzības iesniegšanas termiņš ir ievērots.

Līdz ar to pieteikums daļā par apstrīdētā likuma 38. panta pirmās un otrās daļas atbilstību Satversmes 1., 89. un 90. pantam, kā arī 105. panta pirmajam un trešajam teikumam, apstrīdētā likuma 42. panta trešās daļas atbilstību Satversmes 1. pantam un 92. panta pirmajam teikumam un apstrīdētā likuma 38. panta otrās daļas atbilstību Satversmes 91. panta pirmajam teikumam atbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta ceturrtās daļas otrajā teikumā noteiktajām prasībām.

8. Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punkts noteic, ka pieteikumā jānorāda juridiskais pamatojums. Juridiskais pamatojums Satversmes tiesas likuma izpratnē nozīmē juridisko argumentāciju, kurā pamatota apstrīdētās normas neatbilstība katrai pieteikumā norādītajai augstāka juridiska spēka tiesību normai.

8.1. Pieteikuma iesniedzējs lūdz atzīt apstrīdētā likuma 38. panta pirmo un otro daļu par neatbilstošu Satversmes 89. pantam.

Satversmes 89. pants noteic, ka valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem. Lūdzot izvērtēt tiesību normas atbilstību šim pantam, pieteikumā ir jāpamato, kādas papildu tiesības vai saistības, kas neietilpst Satversmes pamattiesību normu saturā, attiecībā uz konkrēto situāciju izriet no Satversmes 89. panta. Pieteikumā šāds pamatojums nav sniegts.

Līdz ar to pieteikums daļā par apstrīdētā likuma 38. panta pirmās un otrās daļas atbilstību Satversmes 89. pantam neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punkta prasībām.

8.2. Pieteikuma iesniedzēja lūdz atzīt apstrīdētā likuma 38. panta pirmo un otro daļu par neatbilstošu arī Satversmes 90. pantam.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka atbilstoši Satversmes 90. pantam valstij ir pienākums radīt mehānismu, kas nodrošina personu informētību par tiesisko regulējumu

un tā saturu. Savukārt personai ir subjektīvās publiskās tiesības tikt pienācīgi informētai par tās tiesībām un pienākumiem (*sk. Satversmes tiesas 2019. gada 21. februāra sprieduma lietā Nr. 2018-10-0103 13.1. punktu*). Personas par viņu tiesībām var tikt informētas, izsludinot attiecīgo normatīvo aktu (*sal. sk. Satversmes tiesas 2020. gada 24. septembra sprieduma lietā Nr. 2019-22-01 17. punktu*). Savukārt attiecībā par tiesiskā regulējuma satura skaidrību Satversmes tiesa norādījusi: likumi pēc savas juridiskās dabas ir abstrakti uzvedības priekšraksti, un norma ir atzīstama par neskaidru tikai tad, ja ar interpretācijas palīdzību nav iespējams noskaidrot tās patieso jēgu (*sk. Satversmes tiesas 2020. gada 24. septembra sprieduma lietā Nr. 2019-22-01 18. punktu*). Turklāt tiesību norma uzskatāma par pietiekami skaidru arī tad, ja personai šīs normas satura noskaidrošanai nepieciešamas specifiskas zināšanas vai atbilstošas konsultācijas, piemēram, juridiskā palīdzība (*sal. sk. Satversmes tiesas 2019. gada 21. februāra sprieduma lietā Nr. 2018-10-0103 18.1. punktu un 2021. gada 19. februāra sprieduma lietā Nr. 2020-23-01 18. punktu*).

Pieteikumā ir vispārīgi norādīts Pieteikuma iesniedzēja viedoklis par to, ka apstrīdētā likuma 38. panta pirmā un otrā daļa nav skaidra, jo tajā esot lietoti jauni un minēti neskaidri tiesību institūti. Tāpat pieteikumā vispārīgi norādīts, ka šo normu saturu nav iespējams noskaidrot konsultējoties. Tomēr šādas vispārīgas norādes nav pietiekamas un nevar tikt atzītas par Satversmes tiesas judikatūrai atbilstošu pamatojumu.

Līdz ar to pieteikums daļā par apstrīdētā likuma 38. panta pirmās un otrās daļas atbilstību Satversmes 90. pantam neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punkta prasībām.

9. Pieteikumā par apstrīdētā likuma 38. panta pirmās un otrās daļas iespējamo neatbilstību Satversmes 1. pantā nostiprinātajam tiesiskās palāvības principam un 105. panta pirmajam un trešajam teikumam, kā arī apstrīdētā likuma 38. panta otrās daļas iespējamo neatbilstību Satversmes 91. panta pirmajam teikumam ir sniegts lietas faktisko apstākļu izklāsts un juridiskais pamatojums. Tāpat pieteikumā ir sniegts lietas faktisko apstākļu izklāsts un juridiskais pamatojums par apstrīdētā likuma 42. panta trešās daļas iespējamo neatbilstību Satversmes 1. pantam un 92. panta pirmajam teikumam.

Pieteikumam ir pievienoti dokumenti, kas nepieciešami lietas apstākļu noskaidrošanai. Tas šajā prasījuma daļā atbilst arī pārējām Satversmes tiesas likuma 18. un 19.² pantā noteiktajām prasībām.

Ņemot vērā konstatēto un pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 20. pantu, Satversmes tiesas 4. kolēģija

nolēma:

1. Ierosināt Satversmes tiesā lietu “Par likuma “Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937. gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību” 38. panta otrās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91. panta pirmajam teikumam un 38. panta pirmās un otrās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. pantam un 105. panta pirmajam un trešajam teikumam un likuma “Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937. gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību” 42. panta trešās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. pantam un 92. panta pirmajam teikumam” pēc Uri Traubes (*Uri Traub*) pieteikuma (pieteikums Nr. 11/2023).

2. Atzīt, ka nav nepieciešams uzaicināt institūciju, kas izdevusi apstrīdēto aktu, – Saeimu – iesniegt atbildes rakstu, jo Satversmes tiesā ir ierosināta lieta Nr. 2022-02-01 “Par likuma „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937. gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību” 38. panta pirmās, otrās daļas un 42. panta pirmās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. un 91. pantam, kā arī 105. panta pirmajam un trešajam teikumam un likuma „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937. gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību” 42. panta trešās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. pantam un 92. panta pirmajam teikumam”, un Saeima jau ir iesniegusi atbildes rakstu ar lietas faktisko apstākļu izklāstu un juridisko pamatojumu.

3. Atteikties ierosināt lietu par likuma „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937. gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību” 38. panta trešās, piektās un sestās daļas, 39., 40., 41. panta un 42. panta ceturtās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1., 89. un 90. pantam.

4. Atteikties ierosināt lietu par likuma „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937. gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību” 38. panta pirmās, otrās, trešās, piektās un sestās daļas, 39., 40., 41. panta un 42. panta trešās un ceturtās daļas atbilstību Latvijas Republikas valdības un Izraēlas valsts valdības līguma par ieguldījumu veicināšanu un savstarpējo aizsardzību 5. panta 1. punktam.

Lēmums nav pārsūdzams.

Kolēģijas priekšsēdētājs

Jānis Neimanis